

ДЕНИ ПЛЕКТЕЙ НЕ Е НАША РАБОТА

Превод от английски: Весела Градинарова, 1975

chitanka.info

Патрулният кораб „Слънчев океан“ беше само на един милиард мили извън орбитата на Плутон, когато в каютата на капитана прозвуча сигналът за повикване. Капитанът мигновено се събуди и потърси ключа на видеофона, като опипваше в тъмнината нощната масичка.

— Слуша капитанът. Добро утро!

— Докладва щурманът, сър. Съобщавам данните от радара.

— Какво се е случило?

— Голямо тяло по курса, сър. Беше на около сто хиляди мили примерно. Вече е на четиридесет хиляди. Тяло с голяма плътност, сър.

Капитанът отново затърси по масичката, замижа от ярката светлина и скочи от леглото.

— Продължавайте да го следите. Обличам се и идвам.

Не бяха изминали и пет минути, а той вече стоеше до щурмана и разглеждаше бледното петънце светлинка върху екрана на локатора, обкръжено от свой собствен мъничък свят, подобие на миниатюрна звездичка и смътно осветени облачета газ.

— Нещо голямо и плътно — забеляза щурманът.

— Твърде голямо и твърде плътно — поправи го капитанът с най-спокоен тон.

— „Уник“ казва, че до него има само двадесет хиляди мили, капитане — доложи програмистът на изчислителната машина.

Както всички патрулни кораби, и „Слънчев океан“ беше снабден с най-модерната електронноизчислителна машина — „Универсален Свръхикономичен Малогабаритен Компютър“. Екипажът я наричаше галено „Уник“ и изразите „„Уник“ знае това“ или „„Уник“ казва“ бяха станали обичайни.

— Дайте команда на „Уник“ да забави хода с три четвърти и да се приготви за пълно спиране — разпореди капитанът, без да се откъсва от радара.

— Тъй вярно, слушам, сър! — отвърна програмистът.

Корабът потръпна от рязкото забавяне. Капитанът се улови за перилата около радарното устройство и с усилие измина четирите крачки, които го отделяха от програмиста.

— „Уник“ го изследва в момента, сър — рече програмистът. — Още нищо не е известно.

Изминаха дългите две минути на спиране и върху таблото на изчислителната машина замига зелена светлина.

— Ето данните, капитане — обърна се към него програмистът. — „Уник“ казва: структура... сплав... сплав, капитане! Действащ източник на енергия не е открит... Някакъв кораб, но не наша работа, сър!

— Кажете на „Уник“ да върви по дяволите! Пълен ход, обща тревога!

Капитанът се хвана за перилата, корабът отново се разтърси.

Опитаха всички средства и начини да се свържат с чуждия кораб от разстояние. Никакъв отговор, ни най-малък признак, че сигналите им са забелязани. Даже лумването на осветителните атомни ракети не предизвика отклик. Непрекъснатите наблюдения на „Уник“ също нищо не дадоха. „Никакви сигнали не се забелязват — все повтаряше той. — Курсът без промяна. Общото състояние без промяна.“

И тъй капитанът седна с десетина доброволци в космоскафа и малкото корабче започна да се приближава към чужденеца, описвайки дълги криви. „Ако с нас или дори със «Слънчев океан» се случи нещо — разсъждаваше капитанът, — какво пък, сведенията на «Уник» във всеки случай ще достигнат в Базата. И телепредавателите са с нас. Всичко, което ние узнаем, ще узнаят и там.“

Отново се опитаха да се свържат с чужденеца, като го обиколиха по малка орбита, но безуспешно. Тогава мъничката ракета се долепи плътно до гигантския чужд кораб. Пилотът остана на щурвала, а капитанът и всички останали облякоха скафандрите и излязоха навън.

Те дълго почукваха безмълвния корпус на кораба. Накрая капитанът реши, че достатъчно са се мотали — трябва да проникнат вътре, като употребят без никакво угризение на съвестта една бомбичка.

— Поне ще забележат присъствието ни — обясни той.

— Само да не отворим тая кутия на неподходящо място — подхвърли един млад момък.

— Надявам се, че няма да нахълтаме в дамската тоалетна — изсмя се някой зад него.

— В никакъв случай да не се свалят скафандрите — нареди капитанът. — Придържайте се близко един до друг, регулирайте телепредавателите на максимален обзор!

И той се мушна в отвора, пробит в обшивката на мълчаливия кораб. Останалите побързаха след него. Последният махна с ръка към плаващия наблизко космоскаф.

Чуждият кораб беше наистина огромен и всички каюти съответствуваха на размерите му. Хората бродиха из него няколко часа, без нито за минутка да спират някъде, докато не го обходиха.

— Каютите са буквално колкото хангари, тук няма къде да се скрие човек — рече някой. — Освен ако те самите са много мънички.

— Все трябва да съществува някакво съответствие — възрази капитанът. — Едва ли с тази машина биха могли да летят по-дребни от нас същества. Като съдя по всичко, освен нас на борда няма жива душа. Убеден съм, че екипажът отдавна е напуснал кораба.

И той даде заповед всички да се отправят към отсека, където, според картографа, се намираще жизненият център на кораба. Този отсек беше още по-голям от останалите и капитанът сметна, че именно него трябва да изследват най-старателно.

Те заоглеждаха прецизно всяко ъгълче, всяка дреболия. Изведнъж към капитана приближи един от екипажа.

— Мисля, сър, че изобщо не е имало никога някой на борда — заяви той. — Допускам, че това е просто една огромна станция-робот.

Но само след минути тази хипотеза рухна, понеже няколко души едновременно се натъкнаха на големи листове от някакъв подобен на пластмаса материал. Хиляди такива листове бяха подредени в шкафове покрай стените като огромна картотека. Скоро стана ясно, че тези листове представляват удивително подробни маршрути... или по-точно карти на цели слънчеви системи и отделни звезди и планети — големи и малки.

— Погледнете, не е ли това нашата Слънчева система — посочи капитанът. — Ето я и Земята!

Хората, изумени, разглеждаха тънките листове, доближаваха телекамерите към сложната мрежа от знаци и надписи, за да предадат на кораба си всички подробности.

— Нека „Уник“ разгледа всичко както трябва — рече капитанът. — Може би ще успее да разчете надписите.

— Вероятно тук е била щурманската им кабина — предположи някой и всички се съгласиха с него.

— Наистина те никак лошо не са се ориентирали в пространството — заключи капитанът и нареди да се приготвят за връщане.

* * *

И ето че той отново седеше в каютата си в носовата част на „Слънчев океан“, върху леглото (което предпочиташе да нарича по моряшки „койка“), и описваше подробно в дневника (във вахтния дневник, както предпочиташе да се изразява) удивителните събития от последните часове. Капитанът поспря, за да обмисли една особено цветиста фраза, когато внезапно zazвъня сигналът за повикване и той протегна ръка към видеофона.

— Капитанът слуша. Какво има?

— Докладвам данните от изчислителната машина, сър.

— Е, успя ли „Уник“ да разшифрова надписите върху картите?

— Все още имаме само предварителни данни, сър. Но ето какво... „Уник“ казва, че това не са карти.

— ?!?

— Това са работни чертежи!

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 9/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.